

Til: Instituttleder Jacob Aars, Institutt for administrasjon og organisasjonsvitenskap, UiB

Fra: Programsensor Jostein Askim

Dato: 5.2.2019

Programsensorrappport for Universitetet i Bergens masterprogram i administrasjons- og organisasjonsvitenskap (Admorg)

Undertegnede er oppnevnt som programsensor for Admorg-masteren for perioden 2018-2021. Jeg var programsensor også for foregående periode, hvorfra årlige rapporter foreligger.

Om denne rapporten

Ved inngangen til 2019 arbeider Admorg med en revisjon av masterprogrammet, en revisjon som dels iverksetter valg tatt under forrige styreperiode ved Admorg og dels supplerer med nye valg om programmets innretning. Instituttleder og undervisningsleder ønsker at programsensor for Admorg i perioden 2018-21 skal fokusere på å følge den pågående revisjonen av masterprogrammet.

Det skal gis refleksjoner om valg og iverksetting sett opp mot målene med revisjonen. Jeg legger til grunn den fortolkning at revisjonen har tre målsetninger: (1) Tydeliggjøre balansen mellom profesjonsutdanning og forskningsmaster; (2) Øke studentgjennomstrømningen på programmet, og (3) Oppdatere og aktivisere arbeidsregnskapet. I denne rapporten vil jeg beskrive min forståelse av disse og peke på noen utfordringer jeg ser knyttet til hver av dem per dags dato.

Grunnlaget for denne rapporten er stedlige møter/intervjuer med instituttleder Jacob Aars og undervisningsleder Dag Runar Jacobsen (6.12.2018), med to ansatte/emneansvarlige (7.12.2018) og med fire masterstudenter (7.12.2018).

Avgrensninger

Det er naturligvis viktig for Admorg å arbeide for en best mulig sammenheng mellom BA og MA. BA-programmet er den viktigste rekrutteringsbasen for MA-programmet. Det betyr at metode- og teorikurs på MA-nivå må bygge videre på tilsvarende på BA-nivå. Ansatte og emneansvarlige, og ledelsen, må ha oppmerksomhet om og arbeide for slik sammenheng mellom programmene. For Admorg er det videre viktig å arbeide for tilstrekkelig faglig og administrativ samordning mellom Admorg-masteren og hhv den engelskspråklige masteren og instituttets

etter- og videreutdanningstiltak, som er relativt omfattende. Selv om dette er viktige temaer for instituttet, defineres det utenfor mandatet for programsensor for Admorg-masterprogrammet. Det er for eksempel ikke rom for å sette seg inn i innholdet på BA-programmet. Ledelsen ved Admorg kan evt. vurdere å formulere mandatene for programsensorer for de ulike programmene slik at ledelsen kan lese rapportene i sammenheng.

Mål 1: Tydeliggjøre balansen mellom profesjonsutdanning og forskningsmaster

Denne balansegangen er omtalt i tidligere programsensorrapporter. Inntil nylig var i realiteten 90 av de 120 SP i programmet satt av til arbeid med masteroppgaven og 30 SP til kurs uten direkte relasjon til masteroppgaven. Fra og med 2018 har programmet hatt det vi kan kalle en 60+60-modell. Det første året på programmet består nå av teori- og metodekurs som er reelle kurs med egne læringsmål som skal være relevant for senere praktisk anvendelse av statsvitenskapen utenfor academia. Andre året er avsatt til spesialisering inn mot gjennomføring av et selvstendig forskningsarbeid, masteroppgaven. Dette andre og siste året på MA-programmet har således noe preg av å være en forskningsmaster, noe Admorg ønsker å opprettholde.

Instituttet har økt antallet studiepoeng til metodekurs i løpet av det første studieåret, fra 15 til 20. Det har også blitt utviklet seminarundervisning til metodeundervisningen.

En utfordring vil være å lykkes med å gjøre de 10 SP såkalte state of the art-kursene til å bli noe betydelig annet enn «felt»-kursene var tidligere. Hensikten med revisjonen er å gjøre dette til reelle kurs, med egne læringsmål og reelle, selvstendige evalueringsformer. Så lenge kursene skal organiseres av forskergruppene, som også felt-kursene var, er det grunn til å ha oppmerksomhet om denne hensikten realiseres fullt ut. Faren er at dette blir seminarer der forskere og studenter presenterer sine pågående arbeider i en forskergruppe, der himlingen over studentene blir «best of Bergen/Admorg» og ikke den internasjonale forskningsfronten på området, og der evalueringen av studenten knyttes til forarbeid til egen masteroppgave. Da har ikke instituttet flyttet seg så langt som hensikten var mot en 60+60-modell/balanse, jf. over; dette er også omtalt i forrige programsensorrapport.

En andre utfordring, tilknyttet den første, er at instituttet må sikre at man opererer i tråd med gjeldende regler for SP-uttelling, at studentene ikke får uttelling flere ganger for i realiteten samme arbeid, som at deler av masteroppgaven har vært levert som evalueringsgrunnlag på det som skal være selvstendige kurs.

En tredje utfordring vil være at seminarundervisningen er en nyvinning, og at instituttet er tynt bemannet med personer som har både kompetanse og kapasitet til å holde metodeundervisning.

En svakt integrert kateter- og seminarundervisning, med eksterne og muligens hyppig skiftende seminarledere, er en trussel mot kvaliteten på metodeundervisningen. Det er også verdt å følge opp om seminarundervisningen dekker også praktisk kvalitativ metode, som innsamling og behandling av intervjudata, eller kun kvantitativ metode.

En fjerde utfordring vil være å gi studentene så god opplæring i innsamling og analyse av kvantitative data at de tar det i bruk i sine masteroppgaver. Til nå har svært få studenter gjort dette, og innlæring av kvantitativ metode er i veldig stor grad avhengig av omfattende praktisk øvelse over tid, noe som vanskelig kan realiseres innenfor rammen av kurs, masteroppgaven er den beste arenaen for det.

En femte utfordring følger av at metodeundervisningen er integrert mellom Admorg-masteren og MPA, det engelske MA-programmet, og at det er lave krav til forkunnskaper i metode for opptak på MPA. Det er utviklet et opplegg for forkurs i metode for MPA-studentene. Kvaliteten på forkurs, evt. høyere krav til forkunnskaper, blir viktig for at ikke MPA-studenter med svake metodeferdigheter trekker nivået på undervisningen ned, til skade for studentene på Admorg-masteren.

For det sjette må det også nevnes at det, sett utenfra, fremstår som underlig at Admorg, selv etter en periode med omfattende revisjon av masterprogrammet, ikke har noen som helst form for samarbeid med sampol eller sosiologi på metodekurs på MA. Et samarbeid fins og fungerer etter sigende godt på BA. Og dette er relativt små masterprogrammer, Admorg tar opp ca 35 MA-studenter i året (og MPA tar opp 15). Det må være ikke-realiserede stordriftsfordeler her.

Mål 2: Øke studentgjennomstrømningen på programmet

Admorg ønsker å redusere frafall underveis og å redusere antall og andel studenter som bruker mer enn de normerte fire semestre på å gjennomføre programmet. Dette av hensyn både til studentene som vil ut i arbeid, og til instituttet og de ansatte, hvis faglige og administrative ressurser, og hvis inntekter, er tilpasset en bedre gjennomstrømming enn hva tilfellet er i dag.

Til arbeidet med denne rapporten har det ikke blitt forelagt oppdatert informasjon om status for og utvikling i gjennomstrømning, og møtene/intervjuene var ikke innrettet mot å få innsikt i tiltak som er satt i verk i revisjonen for å øke gjennomstrømningen. Dette vil dekkes av neste programsensorrappport.

Mål 3: Oppdatere og aktivisere arbeidsregnskapet

Revisjonen skal også berøre arbeidsregnskapet på instituttet: Den skal revidere dagens satser slik at de samsvarer med vektallsuttelling og arbeidsbelastning som den følger av antallet deltakere på det enkelte kurs. Revisjonen skal også tydeliggjøre for de ansatte at satsene i arbeidsregnskapet er gjeldende norm for hvor mye arbeid som bør legges ned på de ulike pedagogiske aktiviteter.

Som del av gjennomføringen av programrevisjonen, er det viktig for instituttet at de ansatte er kjent med nye satser/normer, og at ansatte ikke viderefører en praksis med for eksempel økt arbeidsinnsats på pedagogiske aktiviteter, enten fordi de ikke kjenner normene, eller til tross for at de kjenner til nye satser/normer men mener de er «for lave». Det siste fremkom det indikasjoner på, for eksempel knyttet til individuell veiledning av studenter på deres kursoppgaver. En person sa det fins et «sterkt verdisystem som forplikter den enkelte til å veilede på essays, selv om det ikke ligger i arbeidsregnskapet». Avvik mellom normer og praksis vil over tid kunne danne et feilaktig inntrykk av en overdrevet høy undervisningsbelastning relativt til forskningstid, til potensiell skade for ansattes motivasjon og for rekruttering utenfra.

Avslutningsvis vil jeg nevne at studentene, denne gang som tidligere år, gav tydelig uttrykk for mangler ved informasjonsflyten til studentene fra instituttet. Det nevnes forelesninger som avlyses uten at studentene får beskjed, og ulik informasjon i ulike kanaler, som studentenes «mitt UiB» og andre informasjonskanaler. Enten har studentene overdrevent høye forventninger, eller så yter instituttet over tid svakt på dette området, det har vært påpekt av en rekke kull av studenter ifm. programsensorevalueringer.

Oslo, 5.2.2019

Jostein Askim

Professor

Institutt for statsvitenskap

Universitetet i Oslo